

## Γ Α Λ Η Ν Η

Σκόψε νὰ δῆς τὰ κάλλη σου, νὰ δῆς τὴν ὠμορφιά σου,  
Μέσ' στῆς ψυχῆς μου ἀνάφοβα τὸν διάφανο καθρέφτη.  
Κανένα φύλλο κίτρινο στὴ λιλίη αὐτὴ δὲν πέφτει  
Κανέν' ἀγέρι δὲν σοῦ λυεῖ τ' ἀτίμητα μαλλιά σου.

Γαλιζία, μὲ γλυκὰ νερὰ, ποὺ ἡσυχὰ κοιμοῦνται  
Ξαπλώνεται ἀτάραχη, τρανὴ καὶ μαγεμένη.  
Χωρὶς μιὰ σκέψι βέβηλη σ' ἀτανακλᾷ καὶ μένει  
Στὴν ἡσυχίᾳ ποὺ ἔχουτε θεοὶ σὰν ἀγαπιοῦνται.

Ἔτσι στὰ βᾶθη τοῦρανοῦ δυνὸ μακρουσιμέν' ἀστέρια  
Ὅπου ποτὲ δὲν ἠμποροῦν, ποτὲ νὰ ἐνωθοῦνε,  
Καὶ ποὺ ἡ Μοῖρα ἔγραψε γλυκὰ νάγραπθοῦνε,  
Χωρὶς ποτὲ νὰ σμιξοῦνε φιλοῦνται στὰ αἰθέρια!

Α. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ.

## Σ Υ Γ Γ Ν Ω Μ Η

Τοῦ ἔγραψε δυὸ λόγια, πῶς ἡ Ἀγλαία εἶνε πολὺ  
ἄρρωστη καὶ τώρα τὸν περιμένει.

Δώδεκα χρόνια ζοῦν χωρισμένοι. Δώδεκα χρόνια,  
κλείσθηκε σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι μέσα. Δώδεκα χρόνια  
δὲν τὸν εἶδε.

Τὰ μαλλιά της ἀσπρόμαυρα, τὸ μέτωπόν της βυ-  
τιδωμένον. Τὰ δάκτυλά της πλέκουν γρήγορα πε-  
ρωτὰ καὶ τὰ μεγάλα γαλανά μάτια της, ποὺ τώρα  
ξεθώρισαν, ὀπλισμένα μὲ τὰ γυαλιὰ ἀκολουθοῦν τῆς  
βελόνες.

Μαῦρο τὸ φρέμα της μαύρη καὶ ἡ καρδιά της.

Τὸ παράθυρον, τὸ ὅποιον εἶνε πολὺ πλησίον της,  
τῆς δεικνύει τὸν Κεράτιον κόλπον γαλήνιον.

Πάντοτε, ὅταν βλέπη τὰ μεγάλα σκάφη νὰ ἐξα-  
πλώνωνται ἡσυχὰ καὶ ἀμέριμνα εἰς τὴν λείαν ἐπι-  
φάνειαν τοῦ λιμένος, ψιθυρίζει :

— Ἡ θάλασσα ἡ ἀπιστη, ποὺ σηκώνει θερῶν κύ-  
ματα ἢ σείεται ἐλαφρὰ, ἔχει λιμάνια ἀκύμαντα· μὰ  
ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἄχ, δὲν ἔχει.

Κτύπησε τὸν ἑσπερινὸ ἢ καμπάνα τοῦ πατριαρ-  
χείου, ἡ κ. Πουλχερία πετάχθηκε τρομαγμένη καὶ ξέ-  
χασε νὰ κάμῃ ὅπως πάντα τὸ σταυρὸ της.

Ἐφυγαν δρῶ τρεῖς βελονιές ἀπὸ τὴν κάλτσα της  
καὶ ἡ ματιὰ της καρφώθηκε στὴ θάλασσα καὶ  
κατόπι ξεκαρφώθηκε μὲ βία καὶ καρφώθηκε στὴ θύ-  
ρα τοῦ δωματίου.

Δοκίμασε νὰ ξαναπλέξῃ μὰ τὰ δάκτυλά της ἔ-

τρεμαν καὶ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ὁ Μυρικός ὁ γάτος  
τῆς ἔπαιξε, μὲ τὸ κουβάρι της.

Κτύπησε ἡ θύρα, ἡ κ. Πουλχερία πετάχθηκε καὶ  
βρέθηκε στὸ πόδι.

Ἐπλησίασε τὸν καθρέπτη.

— Θεέ μου, τί ἄσχημη! Χλωμή, λιγνή, ζωντό-  
νεκρη.

Διῶρθωσε λιγάκι τὰ μαλλιά της· ἡ γυναίκα αὐτὸ  
δὲν τὸ λησμονεῖ καὶ στὴν περὶ κρίσιμη στιγμή τῆς  
ζωῆς της καὶ συμμαζέψε τὸ κουβάρι της ποὺ ὀλό-  
κληρο τὸ ξετυλίξεν ὁ Μυρικός.

Ἀκούσθηκαν βήματα.

Ἡ καρδιά της κτυποῦσε δυνατὰ· ὅσο τὰ βήματα  
πλησίαζαν, τόσο οἱ πάλμοι πλήθαιναν.

Ἐβῆκε ἓνας κύριος μὲ μιὰ μεγάλη κοιλιά πα-  
χὺς, ῥοδοκόκκινος, καλοξυρισμένος καὶ κρατοῦσε στὰ  
χέρια του κυλινδρικὸν πῖλον.

Ἡ κ. Πουλχερία, τοῦ ἔτεινε τὸ παγωμένον χέρι της.

Τὰ μάτια της ἔστραψαν.

— Ναι, ὁ Μάρκος δὲν εἶνε ἀδύνατος σὰν σκελετός,  
μὰ ἴγησε καὶ κείνος, ἀπείρισεν τὰ μαλλιά του  
καὶ τὰ μoustάκια του.

Ἐκεῖνος, πῆρε τὸ χέρι της καὶ τὸ φίλησε.

Διὸ μεγάλα δάκρυα κυλίσθησαν στὰ παχειὰ κα-  
τακόκκινα μάγουλά του.

Μὲ φωνὴ βραχνή, ἡ ὁποία διεκόπτετο ἀπὸ τὴν  
συγκίνησιν, ἐψιθύρισε :

— Πουλχερία, μὲ συγχωρεῖς ;

Ἐκεῖνη τὸν συνεχώρησεν, ὅπως συνεχώρησε πρὸ ὀ-  
λίγου τὸν Μυρικό, ποὺ ἔξετύλιξε τὸ κουβάρι της.